

„Ontotext“ a jeho „přečtení“

Původem gruzínský autor Giwi Margwelaschwili mi před necelými dvaceti lety poslal svou knížku (s věnováním), která nese název „Leben im Ontotext“. Nedávno se mi ta knížka opět dostala do ruky a tedy také ten termín „Ontotext“. Napadá mi, že za předpokladu určitého chápání toho, co to je „*to on*“, bych mohl navrhnout určité doplnění použitím termínu „mé-onto-text“. Pochopení „světa“ je totiž možné jen pro toho, kdo do toho „světa“ opravdu vstoupí, kdo se v něm jaksi zabydlí, osvojí si ho jako svůj vlastní, přivlastněný svět. Svět pak už nelze chápat jako něco složeného ze jsoucen (nebo, jak Masaryk říkal, jako „skladiště věcí“), a ovšem tím méně jako hromadu (agregaci) věcí, předmětů. Žít v tomto světě je vsutku trochu podobné „životu“ v podobě čtení textu či textů. Číst knihu neznamena dobře a přesně vnímat jednotlivá slova nebo ještě spíše jednotlivá písmena, ale znamená to obsah knihy (např. děj románu) si osvojit na základě dovednosti čtení a schopnosti chápání čteného. A žít ve skutečném světě nemůže být dostatečným způsobem interpretováno jako „*theória*“, tedy jako vidění či nahlížení, zírání, ale znamená to spíše způsob, jak se pokoušet svět „přečíst“, tj. chápat jej jako text. A protože svět, jak my už víme, je nejen plný věcí, předmětů, ale také – a dokonce snad ještě plnější – ne-věcí, ne-předmětů, máme nejen právo, ale povinnosti uvažovat a mluvit o „životě v méontotextu“.

(Písek, 171005-2.)